

* * *

Mnogo let je živel Mlakarjev Lovro srečen in zadovoljen s svojim očetom, ki je bil zelo ponosen, da ima tako verlega in poštenega sina. Oče je doživel sivo starost, manjkalo mu je samo pet let do sto, ko se je preselil v večnost.

Malo pred očetovo smertjo doleti našega Lovra zopet nenadna sreča.

V daljnjej Ameriki je živel brat Lovrove matere, ki je imel mnogo mizarskih tovarnic in je bil neizmerno bogat. Ker nij imel nobenih naslednikov, ostavil je ves svoj imetek dedičem svoje dobre sestre, a jedini sestrin dedič je bil Lovro, kateremu je vsa učeva imovina pripala.

Lovro je bil še malozmožen otrok, ko je slišal o svojem uju, da živi nekje v daljnem svetu, — a kje? tega tudi njegova pokojna mati nij dobro znala.

Vse to se je zdaj zvedelo iz časopisov, katere je Lovro pridno čital in marsikaj lepega svojim sosedom iz njih pripovedoval. Silno bogastvo, katero je Lovro prejel iz daljne tuje zemlje, obrnil je največ domovini v korist. Nij ga bilo rodoljubnega društva niti narodnega zavoda, da mu ne bi bila darežljiva roka blagega rodoljuba, mizarja Mlakarja, v pomoč pritekla.

Lovro je dosegel malo ne očetovo starost. Imel je tri sinove in dve hčeri. Vsi so bili dobri in pošteni, kakor jim je bil dober in pošten oče in ded.

* * *

Mogoče, da je mati slutila srečo, katera čaka njenega sina, ako se posveti mizarskemu rokodelstvu. Morda jej je bil ravno to povód, da ga je v mladosti nagovarjala, naj boše mizar.

A one čudne sanje, ki so Lovra napotile, da se je izučil mizarstva, rodile so, kakor vidite, lep sad za njegove potomce in domovino. Bog zna, da nij poslušal materinega glasú, ako bi bil kedaj tudi kot imeniten gospod toliko koristil svojej rodbini in celemu narodu, kolikor je koristil kot pošten, umen in izobražen mizar.

Otroci! materin glas, materina želja, bodi vam vedno sveta.

Lj. T.

Drago kamenje.

Imovit človek na Jutrovem je nosil obleko, v katero je bilo všito mnogo drazega kamenja.

Sreča ga ubožno oblečen človek, postojí, ogleda si to čudno prikazen od glave do nog, potem se mu priklone do tal, ter se mu zahvali za drago kamenje.

„Priatelj“, reče mu prevzetnež, „čimú se mi zahvaluješ, saj ti drazega kamenja nijsem dal?“

„Res je“, odverne mu ubožec, „da mi dragih kamenov nijste dali, ali dali ste mi priložnost, da sem je gledal, in drugega užitka tudi vi nemate od njih. Kar se tiče vaših dragih kamenov, nij nobenega drugega razločka mej nama nego ta, da je vi morate nositi, a jaz sem tega bremena prost.“

~~~~~

B.